

νά· γιγαντώνεις γιορτινή
τῆ φωτεινῆ θωριά σου,
κόσμοι ἀλμυροὶ στῆς ἤβης σου τὰ πέταλα
νά φέγγεις τὰ μάτια σου
τραγοῦδι σιωπηλὸ
ν' ἀλλάζεις χρῶμα στὶς σκιές
τοῦ ἀνέμου
νά χειμάζουν πολιτείες τοῦ νότου στὰ σκέλια σου
καὶ δρόμοι αἰώνιοι ν' ἀνοίγονται
στὸ πέρασμα
τῆς φωτεινῆς παλάμης
πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό μας.

Κώστας Τσελεπῆς

ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΑΡΟΤΣΙΑ

Ἐγὼ στὸ ντὸ
κερὶ νεκρὸ
κι ἐσὺ στὸ σὶ
ἢ ἀναδυομένη ἀστραπὴ
ξανθὴ γαλανομάτα.

ΒΟΥΛΗΣΗ

Ἄχ τι θά 'ταν νὰ πεθάνω
ἂν ἦταν νὰ κάνω
τὰ πάνω κάτω
καὶ τὰ κάτω ἐπάνω.

ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ - 1

Πέφτει πέφτει τὸ λιотρόπι
ἀστραπὴ στὸ καλαμπόκι.
Σύννεφο καὶ τρόμος
ὅμως τραβάει τραβάει ψηλὰ
ὁ πράσινος κλώνος.

Τάκης Νικολόπουλος

FACTA INTERNA

Πὼς ὑπάρχουν κι ἄλλες πολιτείες
ποῦχει θάνατο,

δὲν τὸ πίστευα.

Δὲ φανταζόμουν πὼς ἀκόμα κι ὁ χρόνος
ταλαντεύεται μετέωρος.

Πίστευα ἐν τούτοις
πὼς τὸν ἔρωτα ὁμοιόμορφα τὸν βιάζου
πρὶν θγεῖ ὁ ἥλιος

περίπου στὸ τέλος τῶν ἀστεριῶν,
σ' ὅλα τὰ κλίματα.

Κι εἶναι τοῦτο ἀντίδοτο μᾶλλον
χωρὶς τύψεις,
μιὰ ἀναγκαῖα συνέχεια ἴσως
χωρὶς ὄρια.

Πὼς νὰ γίνει δηλαδή...

πρέπει οἱ μέρες νὰ ἐξακολουθήσουν
νὰ μὲ δροσίζουν αὐταπάτες.

Δὲν εἶν' εὐκολος — και στίς ἄλλες πολιτεῖες
ἕνας θάνατος,
ἀκόμα μᾶλλον δταν τὸν ἐπιζητᾶς
μὲ πάθος ζωῆς.

Δημήτρης Κατσαγάνης

ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟ

Θὰ κατεβούμε στὸ ποτάμι. Ξέρω μιὰ μονιὰ μόνο ἐγώ. Κλωνά-
ρια γινωμένα βατόμουρα και θεοπράσινη φτέρη. Ὁ οὐρανὸς ἀ-
πουσιάζει πλὴν ὅμως καθρεφτίζεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.
Τὰ ψάρια δαγκώνουν τὴν οὐρά τους, πηδᾶνε και ξαναπέφτουν
στὴν ὕγρὴ τους ἀπόλαψη. Ἡσυχία τρομακτικὴ. Αἰσθητικὴ μυ-
σταγωγία. Και οἱ αἰσθήσεις δὲν ἀπέχουν διόλου ἀπ' τὸ νοῦ. Ζη-
τοῦν τὴν ἔκσταση, ἄνθρωπος μέσα στὴ φύση. Δυὸ ἄνθρωποι ὁ ἕ-
νας μέσα στὸν ἄλλο. Τὰ ὀνόματα γνωστά.

Κράτα τὸ παιδί τῶν αἰσθήσεων,
ὅσο πιὸ σφιχτὰ μπορεῖς.

Τι εἶναι ὁ κόσμος και τὰ ἔργα του...

Τὰ λέω ἔτσι, δράχνογτας ἴδω και κεῖ,
τίποτα δὲν εἶναι ἀπόλυτο γιὰ μένα.

Πρωτάκουστοι ἤχοι, ἀναρθρες κραυγές
οἱ λέξεις παρατήθηκαν.

Τι τὰ θέλομε τὰ σύμβολα ἐμεῖς.